

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES DE CATALUNYA

Nota en relació amb el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries 17/2015, de 22 d'octubre, sobre la Llei 30/2015, de 9 de setembre, per la qual es regula el sistema de formació professional per a l'ocupació en l'àmbit laboral

Conclusions del Dictamen:

Primera. Els paràgrafs segon i tercer de l'apartat 2 de l'article 15 de la Llei 30/2015, de 9 de setembre, per la qual es regula el sistema de formació professional per a l'ocupació en l'àmbit laboral, vulneren les competències de la Generalitat previstes a l'article 170.1 EAC i no troben empara en l'article 149.1.7 CE.

Adoptada per unanimitat.

L'article 15.2 de la Llei 30/2015 estableix com a regla general que la competència per efectuar l'acreditació i la inscripció de l'entitat de formació correspon a l'òrgan competent de la comunitat autònoma on hi hagi les seves instal·lacions i els seus recursos formatius. Això no obstant, els paràgrafs segon i tercer d'aquest precepte atribueixen al Servei Públic d'Ocupació Estatal la competència per a l'acreditació i la inscripció de les entitats de formació en la modalitat de teleformació quan tinguin lloc sessions de formació presencial i/o proves d'avaluació final en centres ubicats en més d'una comunitat autònoma, així com dels centres mòbils que duguin a terme la seva activitat formativa en més d'una comunitat autònoma.

D'acord amb una consolidada doctrina constitucional, la regulació de la formació professional adreçada als treballadors ocupats o a les persones en situació d'atur o que busquin una oportunitat d'entrada en el mercat de treball s'insereix en la matèria laboral. En aquesta matèria, correspon a l'Estat la plena capacitat reguladora, que persegueix la finalitat d'homogeneïtzar i de dotar de coherència territorial el sector, però aquesta atribució de la funció normativa sobre la matèria té com a contrapunt el necessari i escrupolós respecte a les facultats de la Generalitat per a l'aplicació i la gestió d'aquesta normativa, en la mesura que és solament en aquest àmbit on li resta un cert marge per actuar amb criteri propi en els termes previstos per l'article 170 EAC. És per això que la centralització de funcions executives en òrgans estatals té un caràcter excepcional i només resulta justificada quan existeixi un risc d'estat de necessitat o d'impossibilitat tècnica de garantir determinats principis constitucionals essencials en la prestació del servei o la realització de l'acció, com seria el d'igualtat en determinats casos, i només respecte d'aquelles facultats que no puguin ser exercides per mecanismes alternatius de cooperació o coordinació.

La regulació continguda en l'article 15.2 de la Llei 30/2015 és substancialment equivalent a la prevista en l'article 12.bis.4 del Reial decret 34/2008, de 18 de gener (en la redacció donada per l'article primer del Reial decret 189/2013, de 15 de març), que va ser considerada contrària a l'ordre constitucional de competències en el Dictamen 5/2013, de 20 de juny, conclusió sostinguda també per la STC 61/2015, de 18 de març. Així mateix, l'antecedent immediat de la previsió normativa objecte de dictamen, l'article 16 del Reial decret llei 4/2015, de 22 de març, va ser considerat contrari a la Constitució i a l'Estatut en el Dictamen 8/2015, de 4 de juny.

En vista de l'anterior, cal reiterar que l'homogeneïtat i la coherència de la modalitat de formació professional ocupacional mitjançant plataformes telemàtiques o centres mòbils, inclosos els requisits que han de complir les entitats que la imparteixen, estan plenament garantits per la normativa d'origen estatal que la regula de manera completa i detallada. D'aquesta manera, el mer fet que les activitats formatives puguin desenvolupar-se puntualment en centres presencials o en llocs ubicats en més d'una comunitat autònoma no és condició suficient per justificar la sostracció de les competències executives que corresponen a la Generalitat atès que no configura un supòsit excepcional de fraccionament impossible en els termes que exigeix la doctrina constitucional.

Segona. *Les lletres a i b de l'apartat 2 de l'article 24 de la Llei 30/2015 vulneren les competències de la Generalitat previstes a l'article 170.1 EAC i no troben empara en l'article 149.1.7 CE.*

Adoptada per unanimitat.

L'article 24.2, lletres a i b, atribueix al Servei Públic d'Ocupació Estatal les funcions de programació, gestió i control de la formació professional per a l'ocupació en els supòsits d'iniciatives de formació finançades mitjançant bonificacions en les quotes de la Seguretat Social que s'apliquen a les empreses que tinguin centres de treball en més d'una comunitat autònoma (lletra a), així com respecte de les accions formatives que transcendeixin l'àmbit territorial d'una comunitat autònoma i requereixin la intervenció del SEPE per garantir una acció coordinada i homogènia en els supòsits que es determinin reglamentàriament (lletra b).

Quant a la lletra a de l'esmentat precepte, cal assenyalar que conté una regulació substancialment igual a la prevista en l'article 26.2 del Reial decret llei 4/2015 respecte del qual es va pronunciar el Dictamen 8/2015 en el sentit que vulnerava les competències de la Generalitat ex article 170.1 EAC.

És cert que la STC 88/2014 ha considerat que el fraccionament de les accions executives de control de l'activitat formativa empresarial no és possible quan és a compte de les bonificacions de la Seguretat Social, ja que donaria lloc a un tractament heterogeni en funció de la ubicació territorial dels diferents centres de treball, que resulta incompatible amb la legislació vigent en la matèria. Però aquest criteri jurisprudencial és contradictori amb la doctrina general sobre l'excepcionalitat de la centralització de les funcions executives en l'àmbit de la formació professional ocupacional.

Per això, cal reiterar que la centralització de les funcions executives en aquest cas no és conforme a l'ordre de distribució de competències perquè, d'una banda, la procedència dels fons no empara la sostracció de les competències a l'administració titular, segons el model de distribució de competències en la matèria laboral que és diferent del de la Seguretat Social. I, de l'altra, perquè, en aquesta norma, l'efecte supraterritorial es configura com un punt de connexió il·legítim per a la centralització de les competències, atès que no es justifica ni se'n dedueix, de manera immediata i racional, la necessitat imprescindible que això hagi de ser així per a l'assoliment de l'homogeneïtat i la coherència del sistema.

Pel que fa a la lletra b de l'article 24.2, el seu contingut és substancialment equivalent al previst en la lletra h de l'article 13 de la Llei 56/2003, de 16 d'octubre, d'ocupació, que va ser modificat per l'apartat set de l'article 114 de la Llei 18/2014, de 15 d'octubre, que va ser objecte del Dictamen 26/2014, de 18 de desembre, i que va ser considerat lesiu de les competències de la Generalitat.

Encara que, en diverses sentències recents, el Tribunal Constitucional s'ha pronunciat sobre regulacions equivalents en el sentit que no resultaven contràries a l'ordre competencial perquè constituïen tan sols una mera declaració enunciativa de criteris que hauran d'aplicar-se en un moment posterior, cal reiterar el criteri sostingut en el Dictamen 26/2014 segons el qual la formulació de l'esmentada regulació, amb independència del posterior desenvolupament reglamentari, per si mateixa, comporta una atribució genèrica i general de funcions executives al SEPE, que resulta incompatible amb el caràcter taxat i, per tant, excepcional, puntual i casuístic que exigeix la doctrina general.